

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21602/2024
07.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Марко Радојковић, адвокат из ..., против противника предлагача „Коридори Србије“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Драгана Николић Јовановић, адвокат из ..., ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност, одлучујући о ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 2308/23 од 22.02.2023. године, исправљеног решењем истог суда од 15.03.2024. године, у седници одржаној дана 07.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 2308/23 од 22.02.2024. године, које је исправљено решењем истог суда од 15.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија противника предлагача изјављена против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 2308/23 од 22.02.2024. године, које је исправљено решењем истог суда од 15.03.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Крушевцу Р1 184/21 од 22.02.2023. године, ставом првим изреке, утврђена је накнада за изузето грађевинско земљиште уписано у лист непокретности бр. .. КО ... и то део кп.бр. ... у површини од 3а 74м² у износу од 355.300,00 динара. Ставом другим изреке, противник предлагача је обавезан да ранијем власнику предлагачу АА, на име накнаде за предметну парцелу описану у ставу првом изреке решења, исплати укупан износ од 355.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности решења до исплате. Ставом трећим изреке, противник предлагача је обавезан да предлагачу накнади трошкове ванпарничног поступка од 69.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Решењем Вишег суда у Крушевцу Гж 2308/23 од 22.02.2024. године, исправљеним решењем истог суда од 15.03.2024. године, одбијена је као неоснована жалба противника предлагача и потврђено је првостепено решење Основног суда у Крушевцу Р1 184/21 од 22.02.2023. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену противник предлагача је са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Означена одредба, којом је уређен правни институт посебне ревизије, као изузетног правног средства, сходно се примењује у ванпарничном поступку на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији противника предлагача као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон),у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку – ЗВП, Врховни суд налази да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Побижаним другостепеним решењем правноснажно је одлучено о накнади за земљиште, експроприсано решењем о експропријацији од 31.07.2019. године, ради изградње дела ауто-пута Е-761, Појате-Прељина. Висина накнаде одређена је на основу налаза вештака грађевинске струке. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да је побижано решење у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је пренамена предметног земљишта из пољопривредног у грађевинско земљиште, извршена планским документом града Крушевца, а да основ за то представља Уредба Владе РС о утврђивању просторног плана подручја посебне намене инфраструктурног коридора аутопута Е-761 деоница Појате-Прељина („Службени гласник РС“, бр. 98/13). Ступањем на снагу планског акта пре доношења решења о експропријацији земљишта у својини предлагача, извршена је промена намене предметне парцеле из пољопривредног у грађевинско земљиште. Од тог дана предлагач остварује сва права власника на грађевинском земљишту, што значи да има право на накнаду за експроприсано земљиште према тржишној цени грађевинског земљишта, без обзира на то што орган надлежан за упис непокретности и права на њима није спровео промену у катастру непокретности. У том контексту, о посебној ревизији противника предлагача није потребно одлучивати ни ради уједначавања судске праксе. Позивање на одлуке Врховног касационог суда (решења Рев 3186/2017 од 27.04.2018. године и Рев 4653/2018 од 23.01.2019. године), достављене у току поступка, не оправдавају потребу за уједначавањем судске праксе. У означеним одлукама изражен је став да накнадне промене земљишта које су настале након доношења решења о експропријацији нису од значаја. Тај став се у овом случају не може применити, јер је земљиште које је експроприсано постало грађевинско земљиште на основу планског акта донетог пре извршене експропријације.

Одредбом члана 42. став 1. Закона о експропријацији прописано је да се накнада за експроприсано земљиште (пољопривредно и грађевинско) одређује у новцу, према његовој тржишној цени, ако законом није другачије прописано. Зато је одређивање врсте експроприсаног земљишта од правног значаја за испуњење законске обавезе из наведене одредбе, односно за остваривање накнаде која не може бити нижа од тржишне, а материјално-правна претпоставка је третирање експроприсаног земљишта у складу са његовим стварним статусом од стране надлежног органа, јер од тога зависи висина накнаде. Није потребно ни ново тумачење члана 42. став 2. Закона о експропријацији. Према тој одредби, процену тржишне вредности пољопривредног и

грађевинског земљишта врши орган надлежан за утврђивање пореза на пренос апсолутних права на непокретностима, али то не значи да се висина накнаде не може одређивати и другим доказним средствима, имајући у виду садржину члана 136. Закона о ванпарничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и члана 30. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 25/82, 48/88, („Службени гласник РС“, бр. 46/95 ... 14/22) и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 27. став 2. Закона о ванпарничном поступку, у поступку у коме се одлучује о имовинско-правним стварима, ревизија је дозвољена под условима под којима се по Закону о парничном поступку може изјавити ревизија у имовинско-правним стварима, ако овим законом или другим законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Поступак у овом предмету започет је предлогом за одређивање накнаде за експроприсану непокретност поднетим 24.09.2021. године, вредност потраживања је 355.300,00 динара.

Имајући у виду да је ово ванпарнични поступак у коме се одлучује о имовинско-правним стварима, у ком вредност предмета поступка, у побијаном делу, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења предлога, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**